

2 Ioan - Comentarii F. B. Hole

Introducere – Generalități

Înainte de a ajunge la detaliile acestei scurte epistole, să subliniem câteva aspecte de ordin general.

Numele scriitorului nu este menționat. Acest fapt caracterizează și Epistola întâi și a treia, dar în toate cazurile, nu este nicio îndoială că Ioan este scriitorul. Stilul este identic și este în concordanță cu Evanghelia care îi poartă numele. Este cu totul remarcabil că Ioan nu-și menționează niciodată numele în scrierile sale, cu excepția Apocalipsei. Există în aceasta ceva foarte potrivit. Evanghelia și epistolele lui tratează o temă atât de transcendentă: Dumnezeu revelat în Cel care nu era mai puțin decât „Fiul Tatălui”, încât scriitorul uman trece neobservat în gloria acestei lumini.

Epistola a doua, ca și a treia, este un fel de apendice, sau de post-scriptum, la întâia lui epistolă. Inițial era, evident, o comunicare de ordin privat cu o anumită doamnă creștină și familia ei, dar Dumnezeu a îngăduit să fie păstrată în paginile Scripturii, pentru că furnizează o instrucțiune foarte necesară care nu se găsește nicăieri altundeva. Este singura epistolă adresată unei femei și din cauza aceasta instrucțiunea este întărită.

2. Ioan 1, 2

În versetele 1 și 2, este pus accentul pe adevăr în cel mai puternic mod posibil. Epistola însăși ne dă instrucțiuni despre acțiunea necesară pentru apărarea adevărului; și primul lucru pe care îl găsim, este că toate relațiile și afecțiunile creștine sunt bazate pe adevăr și trebuie să fie guvernate de el. Dragostea proprie creștinilor este „în adevăr”, pentru că izvorăște ca rod al faptului că suntem născuți din Dumnezeu, cum ne-a arătat prima epistolă. Fiind născuți din adevăr, suntem „în Cel adevărat” și dragostea, potrivit adevărului, izvorăște din inimile noastre. De aceea dragostea pe care Ioan o purta alesei doamne și copiilor ei, își găsește loc în inima tuturor celor care, fiind născuți din Dumnezeu, au fost aduși la cunoștința adevărului.

2. Ioan 2a

Dar această dragoste nu provenea doar din cunoașterea adevărului; se exprima și pentru adevăr. Adevărul este de o importanță majoră, pentru că lumea este plină de eroare și de iluzie și trebuie să fim gata să suferim pentru adevăr. Mulți au suferit mergând chiar până la moarte de martir. Cu toate acestea, aici nu este vorba de a suferi pentru adevăr, ci de a iubi din cauza lui. Aceasta ne conduce în două direcții: dragostea trebuie să fie sinceră și fără părtinire atât de naturală cărnii; trebuie, de asemenea, să nu tolereze răul, fiindcă adevărul și abaterea sunt incompatibile. A doua dintre aceste două considerații este tratată în această epistolă. Epistola a treia o tratează pe prima. Cele două afirmații ale versetului 2, cu privire la adevăr, sunt pline de înțeles. Adevărul: 1) „rămâne în noi” și 2) „va fi cu noi pentru totdeauna”. Asociem aceste două gânduri cu următoarele două afirmații: cea din Epistola întâi, „Duhul este adevărul” (1. Ioan 5: 6) și afirmația Domnului din Evanghelie, „Eu sunt... adevărul” (Ioan 14: 6).

2. Ioan 2b

Adevărul „rămâne în noi” din faptul că Duhul rămâne în noi și El este adevărul. Duhul nu este menționat în această scurtă epistolă, dar El este implicit în aceste cuvinte. El este adevărul în mod subiectiv, în noi; El nu vorbește despre El Însuși sau de la El Însuși, ci îl glorifică pe Hristos care este adevărul; și luând din ce este al lui Hristos, ni-L comunică (Ioan 16:14-15). De aceea orice credincios în care locuiește Duhul are adevărul rămânând în el, un privilegiu imens, care ne păzește într-o lume de eroare.

Acest fapt ne conduce la concluzia că detectarea și refuzul unei doctrine rele nu sunt, în primul rând, pentru credincios, o problemă legată de intelect sau de puterea minții. Este înainte de toate o problemă a ceea ce putem numi instinct spiritual. Simplele facultăți intelectuale conduc mereu pe credincioșii adevărați pe drumuri greșite. Toate abaterile care au tulburat Biserica în timpul celor douăzeci de secole ale istoriei ei, au fost lansate, în primul rând, de oameni având o inteligență superioară. Și pe de altă parte, când unii căutau să impună învățături false unor credincioși foarte puțin cultivați, aceștia au fost auziți spunând: „Ei bine, nu mă pot împiedica să simt că este complet fals, chiar dacă nu le înțeleg ideile și nu îi pot critica”. Aceasta explică faptul că apostolul a scris instrucțiunile acestei epistole unei simple doamne și copiilor ei.

2. Ioan 2c

Este de asemenea un fapt, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că adevărul „va fi cu noi pentru totdeauna” și că nu vom fi niciodată despărțiți de El. Adevărul și harul și-au făcut pe deplin apariția când a venit Domnul Isus. În El tot ceea ce este Dumnezeu este deplin revelat. În El lumina și adevărul au strălucit peste toate lucrurile; întunericul, eroarea și născocirile au dispărut. Întorcându-ne ochii către Isus, îl contemplăm pe Cel în care este adevărul. Adevărul este „cu noi” pentru a fi privit cu luare aminte și admirat cu adorație și totul poate fi testat, folosindu-ne de adevăr ca de un etalon de măsură.

Aceasta este de o mare importanță pentru noi, în vremea actuală, în timp ce Satan înșelătorul este încă în libertate. Dar vom avea întotdeauna nevoie de a avea adevărul personificat (Isus) înaintea ochilor noștri și El va fi întotdeauna cu noi. Să nu uităm că, pentru cazurile urgente actuale, El ca adevăr, este testul pentru tot ce ni s-ar putea prezenta în materie de doctrină și că Duhul care locuiește în noi și ne formează instinctele, este de asemenea adevărul.

2. Ioan 3

Pentru că Hristos este adevărul în mod obiectiv înaintea ochilor noștri, orice eroare al cărei instigator este Satan, este îndreptată împotriva Lui, direct sau indirect. Deci nu fără motiv gloria Lui este desfășurată atât de complet în versetul 3. Isus este declarat a fi, nu numai Domn și Hristos, ci și „Fiul Tatălui”. Este singurul loc unde se găsește această expresie, deși El este frecvent numit Fiul lui Dumnezeu. Tatăl Domnului nostru Isus Hristos are multe (sau mai multe) familii, totodată în ceruri și pe pământ cum ne spune Efeseni 3: 14-15 , dar El este singurul care are locul suprem de Fiul Tatălui, Ținta supremă a dragostei Sale: iată Cine este EL; puțin mai departe în epistolă vom vedea ce a devenit El.

2. Ioan 4

Apostolul avea multă bucurie de a fi găsit copii ai doamnei alese, umblând în adevăr. Nu se mărgineau la a mărturisii adevărul și de a-l deține, ci umblau în el, adică activitățile lor și căile lor erau guvernate de adevăr. Este ceea ce Tatăl Însuși a poruncit: adevărul Lui ne-a atins ca să fim guvernați de el. Nu trebuie nimic mai puțin decât aceasta pentru a-l plăcea. Și acum, întorcându-se chiar către aleasa doamnă, apostolul o roagă fierbinte să continue în aceeași direcție, având în vedere învățătura pe care i-o va da cu privire la cei care nu răspândesc adevărul, ci eroarea.

2. Ioan 6

Dar atunci dragostea se manifestă în mod practic în ascultarea de voia lui Dumnezeu. Poate să fie dragoste pe buze fără să fie ascultare în viață; dar dragostea din inimă trebuie să producă ascultarea în viață. Și în particular porunca de a iubi implică să umblăm și să continuăm să umblăm în tot ceea ce, de la început, ne-a fost dat să cunoaștem în Hristos. Pericolul care amenință acum este că, sub pretexte variate și speciale, unii vor fi antrenați să urmeze și să asculte de idei străine, de ce era de la început.

2. Ioan 7

În versetul 7, Ioan vorbește foarte clar. Mulți ieșiseră („intraseră” în Textul Primit) în lume, nefiind nimic altceva decât înșelători. Veți remarca faptul că nu spune: „au ieșit în biserică”, ci „în lume”. Aparent face aluzie la același gen de oameni, ca cei împotriva cărora ne pune în gardă în capitolul 2 din întâia lui epistolă. Aceștia, spunea el, „dintre noi au ieșit” (1. Ioan 2:19), părăsind orice pretenție de a fi legați de biserică. Întorsese spatele, se pare, Bisericii lui Dumnezeu și merseseră în lume ca misionari ai unei „lumini” mai mari decât oricare dintre cele pe care le avuseseră vreodată Biserica. Influențați de puterile întunericului, deveniseră crainici ai unor noțiuni constituite dintr-un amestec abil de filozofii păgâne și vocabular creștin. Vorbeau încă de Hristos, dar „Hristosul lor” nu era Hristosul lui Dumnezeu.

De-a lungul a douăzeci de secole, au fost avansate idei letale, de acest gen, formele cele mai precoce fiind cele la care se face aluzie aici: negarea că Isus Hristos a venit în carne. Acest punct particular este menționat și la începutul lui 1. Ioan 4. Când am privit cu luare aminte acest pasaj, am văzut că această negare se referă totodată la dumnezeirea și la umanitatea Sa, pentru că faptul de a fi venit „în carne” arată că era efectiv om și faptul că exista pentru „a veni” în acest fel arată că era Dumnezeu Însuși. Nemărturisirea adevărului cu privire la Hristos caracteriza pe acești propovăduitori ca fiind înșelători și antihriști.

2. Ioan 8

Versetul 8 conține un cuvânt salutar pentru toți cei care lucrează în Cuvânt și în învățătură. Dacă sfinții de care se ocupă se întorc de la adevăr, nu se pot aștepta la o răsplată deplină în ziua care va veni. Răsplata lor este legată de credințioșia și de prosperitatea sfinților. În această notă de avertizare emisă de Ioan, este ceva care ne amintește cuvintele remarcabile rostite de Pavel conform Fapte 20: 31.

2. Ioan 9

Cu toate acestea, versetul 8 este o paranteză, versetul 9 urmând versetului 7. Acești înșelători anticreștini nu rămâneau în învățătura lui Hristos. Mergeau înainte, credeau ei, către lucruri inovatoare și mai bune. Avem acest gen de lucruri, în deplina lor dezvoltare, în ceea ce este cunoscut ca „modernism”. Moderniștii cred că religia sau teologia este o știință omenească și că, la fel ca toate științele, nu trebuie să rămână încremenită, ci să înainteze cu epoca ei și cu creșterea cunoștințelor omenești. El merge deci înainte cu multă încredere către ceea ce crede că este o lumină mai mare. Nicio învățătură nu este sfântă pentru modernist. Nu există nicio învățătură a Scripturii pe care să o lase intactă.

Unele forme de modernism nu ar putea deloc să fie clasate ca „moderniste” în lumea religioasă, dar nu sunt mai puțin primejdioase în acest domeniu. Se poate să înainteze decât în anumite chestiuni. Dar întreaga idee „de a merge înainte” este falsă. Dacă poate exista o dezvoltare a anumitor detalii ale credinței, de ce nu poate fi a tuturor?

Ar trebui într-adevăr să progresăm în înțelegerea adevărului, dar acesta este cu totul altceva și capitolul 2 din Epistola întâi o declară cu claritate, insistând asupra acestui lucru cu putere. Copilașul ar trebui să devină tânăr și tânărul ar trebui să devină tată la timpul său, pe măsură ce crește înțelegerea noastră despre ceea ce a fost dat să fie cunoscut de la început. Credința lui Hristos este divină. Ea a venit de la Dumnezeu, și în consecință, nu poate fi ameliorată, nici dezvoltată. Să păstrăm cu tărie acest fapt.

Este posibil, bineînțeles, să susții că adevărul a venit de la Dumnezeu și cu toate acestea să nu rămâi în învățătura lui Hristos, pentru că simpla credință s-a cufundat în intelectualism și raționamente. Acest pericol îi amenință în special pe cei care se gândesc mai mult să vorbească despre adevăr decât să umble în el. Aceasta poate conduce într-adevăr la îndepărtarea de învățătura lui Hristos.

Ori o asemenea îndepărtare înseamnă că cel care merge înainte nu-L are pe Dumnezeu. Nu are nici pe Tatăl, nici pe Fiul, pentru că este imposibil a avea pe Unul fără Celălalt. Cel care rămâne în învățătură, adică în adevăr, îi are pe amândoi.

2. Ioan 10, 11

Ca să fie ascultare de porunca „după cum ați auzit de la început, ca să umblați în ea” (v. 6), trebuie să existe un refuz categoric a tot ceea ce neagă sau nu mărturisește adevărul cu privire la Hristos; versetul 10 o spune clar. Refuzul răului și al erorii nu este incompatibil cu dragostea potrivit lui Dumnezeu, este mai degrabă o expresie a sa. Chiar printre oameni, dacă tatăl sau mama are o dragoste adevărată pentru copil, această dragoste se va exprima tot atât în refuzul a tot ce l-ar putea pune în pericol, ca și în a-l hrăni cu tot ce îi este benefic.

La fel, această doamnă și copiii ei nu trebuiau să aibă nimic de-a face cu omul care venea la ei neaducând adevărata învățătură a lui Hristos. Nu trebuiau să-l lase să intre în casă, nici chiar să-l salute. Trebuiau să-i opună refuzul cel mai complet. Este foarte uimitor că o asemenea acțiune îi revine unei doamne și copiilor ei. De obicei am gândi că asemenea persoane au mai puțină responsabilitate cu privire la asemenea subiecte decât alți creștini. Ce implică aceasta este evident: există o responsabilitate care apasă asupra fiecăruia dintre noi în mod individual și nu o putem pune deoparte nepedepsiți.

Nu ni se cere să judecăm starea spirituală a omului care vine, trebuie doar să judecăm învățătura pe care o aduce. Nu este vorba de a ști dacă este bine instruit sau nu, cu privire la detalii, fie că sunt dispensaționale, profetice, sau altele; ci este vorba doar de aceasta: aduce, sau nu, învățătura lui Hristos? O femeie creștină sau copiii ei, se presupune că sunt capabili să discearnă aceasta și să acționeze în consecință. Remarcați de asemenea că omul care vine este un propovăduitor, un predicator ambulant. Vine la ușa dumneavoastră ca un crainic a ceva mai bun decât ați cunoscut. Cazul luat în considerație nu este cel al unui credincios având o slabă înțelegere, care se lasă încurcat în ce este fals cu privire la Hristos. Mult prea adesea în zilele noastre, atunci când un mare număr de erori sunt difuzate, adevărații credincioși fac confuzii, oscilează și cad sub influența a ceea ce este fals. Asemenea credincioși trebuie să fie tratați diferit, după cum indică Galateni 6: 1, Iuda 22, 23 și alte pasaje.

Când omul care predică un fals Hristos vine la ușa voastră, refuzul acestei persoane și a învățăturii sale trebuie să fie total. Chiar a-l saluta, înseamnă a participa la răul său. Nu trebuie să ne pretăim la cea mai mică asociere, oricât de lejeră ar fi, cu un asemenea lucru. Aceasta ar trebui să ne spună în ce măsură învățătura lui Hristos este extrem de prețioasă și ce preț are ea. Este piatra din capul unghiului a sfintei noastre credințe; dacă este clătinată, totul se va prăbuși în ruină. Ea trebuie să fie păzită cu orice preț.

2. Ioan 12, 13

Versetul 12 indică de asemenea aceasta. Erau multe alte lucruri pe care apostolul avea să le spună alesei doamne și copiilor ei – lucruri, fără nicio îndoială importante spiritual. Spera să le poată comunica aceste lucruri prin viu grai într-un viitor nu prea îndepărtat – un mod mult mai

bun de a o face. Dar subiectul despre care scria nu suferea nicio amânare. Hârtia și cerneala sunt mijloace mai puțin bune, dar era urgent de a-i pune în gardă pentru apărarea adevărului.

Pentru a încheia, remarcăți că, deși Ioan nu își menționează numele, vorbește despre el ca „bătrânul”. Această epistolă ne furnizează un exemplu de genul slujbei făcute de bătrâni în vremurile biblice. Exercitau o supraveghere spirituală. Dădeau sfaturi, prin intermediul indicațiilor practice, celor care erau mai puțin instruiți în căile lui Dumnezeu. Pășteau turma lui Dumnezeu.

Apostolul Ioan, prin această scrisoare scurtă, dar inspirată, păstorea sufletele alesei doamne și ale copiilor ei și le proteja de ravagiile amenințătoare ale lupilor lui Satan.

clickbible.org